

PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura · 8 de setembre de 2011

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Josep Guardiola i Sala

ACTE DE LLIURAMENT

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

DL: B-34.081-2011 · www.parlament.cat

La presentadora (veu en off)

Senyores, senyors, autoritats presents, benvinguts al primer dels actes de celebració de la Diada Nacional de Catalunya, que aquest any coincideix amb el lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or.

Lliurament

de la Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or, a Josep Guardiola i Sala

La Mesa del Parlament de Catalunya, per unanimitat, va acordar d'atorgar la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, al senyor Josep Guardiola i Sala, per raó de la seva trajectòria com a esportista d'elit, pels èxits assolits en la seva etapa com a entrenador, per la projecció d'una Catalunya culta, cívica i oberta, que ha sabut fer d'una manera ben notòria, i pels valors, que ha transmès exemplarment com ara l'esportivitat, el treball en equip, l'esforç i la superació personal; valors molt positius, no solament des d'un punt de vista individual, sinó també per al progrés col·lectiu.

És per aquest motiu que iniciarem l'acte amb dues glosses de la figura del senyor Josep Guardiola i Sala. En primer lloc, té la paraula el senyor Evarist Murtra.

Evarist Murtra (exdirectiu del Futbol Club Barcelona)

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, benvolguts Pep, Cris, Maria, Màrius i Valentina, amics i amigues, em sento molt honrat per poder dirigir-vos unes paraules referides a un amic molt estimat, Josep Guardiola i Sala, excel·lent jugador, entrenador, que als seus quaranta anys i amb tot un camí per davant ja ha aconseguit ser un referent per a molta gent, pels resultats esportius obtinguts i, sobretot, per la manera que els ha aconseguit. Així ens va millor.

Vaig conèixer el Pep Guardiola a principis de l'any 2003. Es convocaven eleccions a la presidència del Barça i ell va formar part de la llista de Lluís Bassat. Ens va semblar adequat tenir una conversa, i aquesta es va produir a la ciutat de Brescia. D'aquest viatge, vaig extreure'n diverses conclusions: la primera és que estàvem davant una persona molt educada, d'allò que se'n deia abans, en els col·legis, «la urbanitat».

Aquesta educació li ha vingut per un entorn excel·lent de la família Guardiola i Sala, del poble de Santpedor. El Valentí i la Dolors van posar la llavor, i ell la va saber desenvolupar a la Masia del Barça per fer que cada dia lluités per ser una miqueta millor. Això, des del meu punt de vista, és la productivitat ben entesa: cada dia una miqueta millor.

Vaig poder comprovar també, tot i la distància, que ell estava molt preocupat per tot el que succeïa a Catalunya; una persona culta que consumia productes autòctons, que estava informat dels esdeveniments de la nostra nació. Com no podia ser d'una altra manera, vam parlar pràcticament tota l'estona del Barça, i em

va sorprendre gratament que em preguntés per episodis del passat del club, i vaig percebre que la seva passió pel Barça anava més enllà de com encarar unes eleccions a curt termini. En definitiva, vaig sortir-ne captivat.

Ja a Barcelona, mesos més tard, vam tenir una altra reunió, per mirar d'assabentar-nos de com estava la situació del club, des del punt de vista econòmic, i la vam tenir amb un altre executiu del club. Quan se'n va anar i es va confirmar que el Barça es trobava en una situació delicada, em diu: «Mira, Evarist, no podem contractar a cap jugador, ni a cap club, ni a cap representant, que això faria que s'encarís el fixatge, i, potser, renunciaré al meu salari fins que el Barça jugui la Copa d'Europa, la Champions.» Que llavors, aquell any, el Barça no la jugava.

Em vaig quedar, doncs, molt colpit per aquestes paraules i vaig veure que estava davant un home per al qual el fi no justifica mai els mitjans, que és just la definició que jo m'atreveixo a dir que és la dignitat en majúscules. I també vaig pensar que potser no guanyaríem les eleccions. I, efectivament, la candidatura del senyor Laporta va guanyar merescudament aquelles eleccions, i encara que ho haguéssim fet d'una altra manera potser també les hauríem guanyades; però, en fi, el detall aquest jo el portaré tota la meua vida a dins meu.

Van passar els anys i el Pep va ser nomenat entrenador del Barça B, quan acabàvem de baixar a la tercera divisió. Una altra vegada més, el seu becari tornava al seu club amb la voluntat de servei que sempre li ha quedat fixada d'anar acumulant experiència en el seu nou ofici. Allò que diem de la productivitat: la productivitat amb el Pep, en el tema d'entrenador, ha sigut una orgia de productivitat, com podeu veure per tot el que ha aconseguit.

Jo, llavors, ja era directiu del club, i vaig poder comprovar com el Pep, des del primer dia, es va guanyar la voluntat de tots els que treballaven a la casa. Llavors, no s'han de buscar massa explicacions de per què va ser elegit entrenador del primer equip; quan el Txiki el va proposar, ja tothom n'estava convençut. Encara que les enquestes li donaven un petit marge d'acceptació, jo crec que aquella junta va apostar pel seny institucional; va emergir, llavors, el primer entrenador d'un equip d'elit.

Ser entrenador del Barça no és fàcil. El Barça ha tingut cinquanta entrenadors al llarg de la seva vida. Ell..., bé, per raons de temps no em referiré als títols aconseguits, però sí als valors que transmet, que són els que la veu en off del Parlament ha dit i que tampoc no repetiré.

En Pep també és un privilegiat, és de les poques persones que conec que desenvolupa en la seva vida personal i professional el que és urgent, el que és important i essencial. En un club de futbol com és el Barça, el que és urgent és guanyar partits, guanyar títols; però el que és important és guanyar-los amb uns codis de conducta que tot esport comporta, guanyar-los com hem guanyat la final de Roma, que vam fer cinc faltes; cinc –cinc–, solament cinc faltes en tot un partit.

El que és essencial és ser lleial a la institució que representes i a l'esperit dels fundadors. I el Barça és més que un club, ja per a molta gent, perquè la ciutadania ho ha volgut així. La gent ho vol així. És per a la ciutadania, com ens ho recordava el nostre president, assassinat a la serra de Guadarrama, Josep Sunyol i Garriga, abans de la Guerra Civil.

En la gestió de la part esportiva, en Pep ha estat un innovador. Va traslladar el primer equip a la ciutat esportiva. De seguida, es va envoltar d'un *staff* que tots minuciosament gestionen i planifiquen, minuciosament, els detalls que tenen a veure amb la preparació d'un esportista. I l'equip està gestionat com un tot, on el planter és la part decisiva al servei de l'interès general, que és el primer equip. Hi ha una innovació gestionada per un home que també podria convenir que és un emprenedor.

Com tot bon emprenedor, ell té un alt sentit de la justícia. I el més difícil, per a ell, és confeccionar un equip cada diumenge amb onze titulars, amb persones que, pel seu compromís, el seu talent i la seva proximitat, també haurien de ser titulars cada diumenge. Això ens donarà una clau de quant temps jugarà el Pep al primer equip, en funció que la gent que l'envolta integri aquestes decisions de la millor manera possible.

Fixeu-vos-hi, hi ha empresaris que, per raó de la seva feina, han de fer un ERE alguna vegada a la seva vida. Ell ho fa més de cinquanta vegades l'any. I, creieu-me, quan ets una persona honesta es conviu malament amb aquest tipus de decisions.

La humilitat és una altra característica que el nostre amic ha sabut transmetre a tot el col·lectiu. El respecte al rival, la mesura en la victòria, l'autocrítica quan convé fa que el Barça, guanyi o perdi, transmeti bones sensacions. Per a molts barcelonistes, entre els quals jo em compto, un partit de futbol ara té tres parts: les dues de tota la vida i una tercera, que és la roda de premsa postpartit que fa el nostre entrenador: sempre prudent, sempre valent, genera confiança. Tot plegat fa d'en Pep un exemple, en moments de fortes turbulències com les actuals, especialment a Catalunya, en què la puixança i la prosperitat han vingut, històricament, de la mà d'un elevat sentit de l'associacionisme, de mancomunar esforços. Aquesta manera de resistir, aquesta manera de cooperar, de fer pinya és el que històricament ens ha fet resistents, grans i innovadors.

He intentat glossar la seva personalitat, les moltes coses bones que té i la ressonància ja aclaparadorament internacional de les seves virtuts. És de justícia que li fem públic reconeixement pel bon exemple que ens aporta, per l'orgull de poder proclamar que és un dels nostres conciutadans, però ara ja, també, un home admirat arreu del món, un català universal; senzillament, Pep, un dels nostres. Seguint el seu exemple, i per contradir-lo, no hem de patir: si seguim el seu exemple no prendrem mal.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presentadora (veu en off)

Continuarà la glossa la senyora Mònica Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA
(Mònica Terribas i Sala)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, molt honorable president de la Generalitat, honorables membres de la Mesa del Parlament, diputats, diputades, president del Futbol Club Barcelona, amics del Pep, família, companys, Pep, bona nit.

És veritat que podrien haver esperat uns anys a passar-te el reconeixement que pesa avui sobre teu, tu que estàs acostumat més aviat que t'esperin núvols a cantonades, amb entorns menys impressionants que el que avui hi ha. Però em temo que el reconeixement que ha decidit fer-te la Mesa del Parlament de Catalunya no respon ben bé a la teva trajectòria estrictament professional, que Déu n'hi do! –ja ens ho ha explicat bé l'Evarist–, sinó que, en realitat, han decidit aquest guardó pensant també en el moment actual.

És cert, com deia l'Evarist, que travessem una situació social complexa, on, dia a dia, aquí i arreu del món, copsem el desencís i la incertesa de milers de joves que per les seves circumstàncies laborals i econòmiques expressen algunes vegades amb desesperació, algunes amb desencert, altres amb desencís, la incertesa per les seves circumstàncies i per al seu futur.

És per això que aquest vespre té tot el sentit mirar, de fit a fit, una lluita per a la superació, per a la il·lusió i per als reptes. És evident que el context de cadascú, sigui quin sigui, és diferent del context d'en Pep, però avui no analitzem la situació personal d'una figura de la nostra generació, sinó la seva actitud vital, valenta, honrada i coherent.

No em sentiria còmode glossant el Pep només amb les meves paraules, sóc només una persona que ha tingut la sort d'haver nascut en la mateixa època que ell, de ser-ne contemporània, de conèixer-lo i de compartir vivències. Però, si han triat una periodista per fer una glossa, ha de ser perquè faci la seva feina, que és traslladar els sentiments i les reflexions de persones que han conegut millor el Pep, com ara ha demostrat l'Evarist amb les vivències i les experiències que ens ha comunicat.

És cert, com deia l'Evarist, que a una persona se la coneix quan es coneix l'entorn familiar d'on ha sortit. I és cert que el Pep ha crescut, des dels avis fins als pares, en un entorn sever, sensat, planer, en el qual ell s'ha forjat. Recordo el dia en què celebràvem les sis copes que em vaig trobar amb el Valentí, amb el seu pare –hola, bona nit–, i que posava aigua al vi, amb molt de seny, perquè pensava que podien venir temps més difícils. Aquesta actitud d'estar a punt de tocar el cel amb les mans i baixar a la terra ha acompanyat sempre més el Pep.

Va entrar a la Masia amb tretze anys. Va tenir la sort de rebre ja un bon consell dels entrenadors del Gimnàstic de Manresa. Antoni Marsol i Ramon Casado li van dir: «No trepitgis ningú, però no deixis que et trepitgin mai.» I això el Pep ho ha aplicat a la seva vida.

Això és el que fa que s'hagi guanyat el respecte dels seus companys. No perd el control per mesurar quines han estat les expectatives, quines han de ser les expectatives i l'esforç per aconseguir-les. Però no ha estat sol en aquest viatge, l'han ajudat persones com l'Evarist, com en Josep Maria Fusté –que avui és aquí–, com l'Àngel Mur, com el Josep Maria Orovich, com l'Emili Ricard, com el Paco Seirullo, com el Ramon Cugat, com el Manel Estiarte, com el Tito Vilanova i com tants d'altres. Tots ells, calladament, discretament, han assumit al llarg dels anys, en rols diferents, la filosofia de vida que els anava marcant aquest nen, primer; després, aquell jove, segon, i ara, en plena maduresa, aquest escardalenc de Santpedor que anava colpejant les portes de la plaça del poble amb la pilota. Sens dubte, aquell nen que va entrar a la Masia, el 1980, va haver d'aprendre a conviure amb l'exigència permanent; només així s'arriba a superar l'estat de complaença que donen les victòries.

Quan el 16 de desembre del 1990 Johan Cruyff el fa debutar en el primer equip, va fer-ho perquè el *mister* havia captat, ja, la capacitat de lideratge i de determinació d'aquell nano que, si ho recorden, quan sortia al camp, mirava a banda i banda, mirava amunt, feia anar la pilota i decidia cap a on havia de tirar. Això el va convertir en aquell mític quatre. Tot això ho dic perquè, jo no hi entenc de futbol però la meua mare sempre m'ho explica, va ser un dels primers capitans més joves el 1995. El lideratge d'aquelles mirades, d'aquells gestos d'en Pep, tots els recordeu, segur.

Però no ho havia tingut fàcil, perquè Johan Cruyff quan estava al Barça va preguntar: «El millor del futbol base, qui és?» I li van dir: «Guardiola.» Llavors no el veia jugar, no jugava al Barça B, no jugava al juvenil. «I per què no juga, si és el millor que tenim?» Diu: «És que no té físic –no té físic.» I el Johan va dir: «Bé, el físic ja arribarà; de moment, si sap jugar, que jugui.» El Pep va pujar al primer equip; no ho va tenir gens fàcil; aquell cervell tan ràpid que es trobava amb un cos, doncs, que li faltava una mica de potència, i, fins i tot, el dia que debuta en un amistós –això m'ho explicava l'Antoni Bassas l'altre dia–, quan acaba la primera part del partit, el Pep pensa que no ho ha fet malament, se'n va cap al Johan i el Johan, exigent al límit, li diu: «Has jugado más lento que mi abuela.» És un record que potser recordis.

Tenia només vint-i-un anys quan va jugar i guanyar la final de la Copa d'Europa de Wembley. Què dir, llavors? Què dir al balcó de la Generalitat després d'aconseguir aquella copa? Com traspassar als ciutadans del país aquella emoció? I va ser ell, vint-i-un anys, qui agafa el micròfon i converteix aquella copa en referent de la catalanitat, una altra vegada, quan diu: «Ciudadans de Catalunya, ja la tenim aquí.» Hi insisteixo, aquell nano tenia vint-i-un anys. Val la pena que rellegiu el capítol de *A un pam de la glòria*, de l'Antoni, perquè us sorprendrà.

I, vint-i-tres, quan es queden a les portes d'Atenes; representava ja l'esperit de l'equip. És per això que el Quim Puyal, l'any 94, li dedica *Un tomb per la vida*. Puyal, que l'entrevistava com a jove jugador, en aquell moment, fa testimoni a tot Catalunya –i ara ho hem

repassat– d'un discurs ja coherent d'aquell jove Pep Guardiola en aquell moment. I ara això que els llegiré és literal de l'emissió d'aquell programa, no d'ara, no de les rodes de premsa de fa dos dies, d'aleshores; un Pep Guardiola que, ja, aleshores, deia: «L'entrenador del Barça ha de ser molt exigent. Podem guanyar la lliga o no, la Champions o no; però hem de lluitar fins al final, ser-hi a prop, i el que ho ha de fer possible és mantenir la regularitat. A cada partit ens ho hem de jugar tot. Aquesta és la mentalitat que s'ha de tenir. Penseu que els èxits són, en part, per la qualitat futbolística; però, sobretot, també, per la qualitat humana de les persones que formen l'equip.»

Vam perdre aquella final d'Atenes. Ell aquella nit ja havia dit que podia passar de tot. Aquell dia, quan ho recordem, ho veiem, ja donava ordres. El Txiki, que sempre va confiar en ell, el Nadal, el Goiko, que l'acompanyaven de gust en aquell programa, i hi ha una imatge impagable d'aquell programa que és del Miquel Àngel Nadal que es mira serenament el Pep i que diu a la càmera: «El futur del Barça és aquí.» En aquell moment.

Jo crec que tenia molta raó. Era jove, tastava la responsabilitat de ser jugador del primer equip del Barça, però, sense saber-ho, tenia ànima d'entrenador: analitzava cada partit, se'ls gravava tots, s'emmirallava en els qui tenien dins del camp un rol organitzador i líder com el seu.

Va ser el cas de la seva admiració per Michel Platini, de qui guarda, amb zel, una samarreta que li va dedicar. Platini, d'ell, diu: «És un dels meus perquè vol que el tracte a la pilota sigui correcte» –i això ha estat sempre així, dins i fora del camp– «conscient de la complexitat química de l'aventura que no té només a veure amb la pilota, sinó amb l'actitud que la fa bellugar.»

Amb el Dream Team ha pogut aixecar copes, celebrar èxits, fer un llarg aprenentatge al costat de grandíssims jugadors com Koeman, Laudrup, Amor –un dels seus grans referents–, Figo, Txiki, Stoichkov, i tants d'altres dirigit pels seus amics Johan Cruyff i Charly Rexach.

Però, un dia de juny del 2001, va decidir convocar una roda de premsa per comunicar la seva decisió de deixar el club. Havia passat, ja, per una lesió duríssima als isquiotibials que l'havia mantingut fora de combat. Tot això emmetzinat per l'esport nacional de difondre rumors desagradables que ell mai no va respondre, sabia que no valia la pena. La seva etapa al Barça, com a jugador, arribava al final; ho decidia ell, lliurement, com ho havia fet sempre.

Comença aquí l'etapa, per a mi, més complexa i solitària del Pep: decideix deixar el Barça i anar a jugar a fora, sense tenir un equip ni un destí. Fa un salt al buit, un salt de futur: vol viure en d'altres entorns, vol conèixer altres disciplines, vol començar de zero. No se'n va fixat per un altre equip –que ocasions n'havia tingudes en temporades anteriors–; se'n va per convenciment personal, sense coixins, sense catifes, i, si m'ho permeten, amb un comiat que no fa, ni de bon tros, justícia al gran jugador que des de nen havia

aconseguit tots aquells triomfs. L'últim partit amb la samarreta blaugrana el juga el 24 de juny del 2001, final d'etapa en una temporada trista que havia deixat ja el Pep sense forces.

El destí el porta a Brescia. Per al Pep Itàlia és un país que estimarà i que patirà; un país on, afortunadament, tindrà el costat el suport de la Cristina Serra i dels seus dos petits, la Maria i el Màrius després, i també del seu amic inseparable Manel Estiarre, perquè allà demostra realment la seva fortalesa i integritat. Ho recorden? Positiu de nandrolona el 2001.

Quina és la resposta d'en Pep Guardiola? «Demostraré fins al final que jo no he pres res per jugar.» I ho fa per la via judicial ordinària, desesperat de veure que els tribunals del món de l'esport no responen. Tothom li desaconsella emprendre aquesta via: «Oblida-te'n, no te'n sortiràs; paga, calla, oblida-te'n; deixa-ho estar.» Però mai no li va passar pel cap. Era imprescindible guanyar aquella guerra. Va ser un calvari legal, una batalla amb la justícia italiana que dura sis anys, fins a l'octubre del 2007, en què aconsegueix l'absolució per la justícia ordinària, que finalment és reconeguda pels tribunals esportius italians. Aquest és, per mi, l'episodi més dur, més solitari i coherent de la trajectòria del Pep. Tria el camí més complicat, lent i incert; però no vol que quedi absolutament cap ombra sobre la seva professionalitat esportiva. I ho aconsegueix. Van ser anys de solitud i sacrificis de tot ordre, també familiars.

El Pep continuava jugant, però mantenia el procés judicial obert. Va ser un any a la Roma, de Fabio Capello; després a Qatar, finalment es retira a Mèxic. L'absolució arriba aquell octubre del 2007, i ell diu: «He après una lliçó: tot costa molt, però quan un sent i sap quina és la veritat ha d'anar fins al fons, costi el que costi. No vull pensar en el fet que tot allò va ser provocat. Una mala manera de viure és pensar que el món viu contra tu. No sé si es van fer les coses bé o malament, però això no és important, allò que és important és el que saps tu de tu mateix. Ara sóc feliç, tinc una tranquil·litat absoluta i ho recordaré amb un somriure perquè ho he lluitat i ho he guanyat.»

S'havia retirat ja com a jugador, com ens recordava l'Evarist; el seu somni sempre havia estat entrenar. Ho estava fent al filial del Barça, que va aconseguir de seguida pujar a Segona B. La pau que li va donar el fet d'haver-se alliberat d'aquella ombra el va fer imparable. Aquesta vivència el va enfortir, el va fer resistent davant les crítiques, el va blindar, i, sense voler-ho, d'aquella lluita, en va treure unes eines que ara estan incorporades i que segur que indirectament ajuden els jugadors que són a les seves ordres al vestidor: creure en la veritat i en la capacitat de cadascú; diguin el que diguin, lluitar fins al final.

L'autoritat moral estava guanyada i aquesta no te la treu ningú encara que no guanyis títols. L'autoritat moral la dona el fet de demostrar als altres que ets capaç de lluitar per allò que creus, amb totes les teves forces, encara que no assolixis això que en diuen «èxit» i que sovint en tots els àmbits, especialment en el del futbol, una sola derrota –una sola derrota– és capaç d'esborrar ràpidament.

Al marge d'aquesta fortalesa interior tenia les qualitats humanes i professionals dels grans directors d'orquestra, perquè un equip de futbol no deixa de ser això: un grup que ha de tenir certa harmonia i genialitat. Sap dirigir, sap riure, sap emocionar, sap viure, sap dir les coses, sap motivar –no em miris així, després ja em renyaràs.

Un altre gran director d'orquestra, un dels grans d'aquest ofici seu tan complicat, li reconeix aquestes virtuts i n'ha assumit, públicament, l'admiració: Sir Alex Ferguson, el mític entrenador del Manchester United que diu que, quan ell plegui, és Guardiola qui l'ha de substituir; o Arrigo Sacchi, que assegura que el Barça té, ara, una passió, una alegria, una tècnica i una cohesió, un conjunt fet a imatge i semblança de Pep Guardiola.

Aquestes aptituds que ara certifiquen els grans del futbol, la directiva de Joan Laporta les va intuir i no va dubtar. No va mirar enfora per buscar un nou entrenador per a un Barça que feia aigües, va resistir les crítiques dèbils d'aquells que deien: «És massa jove, no té experiència a la banqueta.» El dubte era: s'encongriria el Pep?, s'espantaria per aquell repte? Afortunadament va tenir raó el seu amic Jordi Basté que, ja quan era jugador, deia, d'ell, que «el defecte que tenia el Pep és que mai sabia dir que no». Això va anar bé, en aquesta ocasió no va dir que no –no ho va fer–, va assumir l'aventura en un dels moments més complicats del vestidor del Barça, va prendre decisions dures i impopulars amb figures del vestidor que havien estat *cracks* com ell, i els va dir: «Qui vulgui córrer, treballar, deixar-s'hi la pell, serà aquí i, qui no, sigui qui sigui, fora.» I va retornar al vestidor aquella confiança. Abans havia escoltat molt, dedicat moltes hores a incontestables del futbol com César Luis Menotti, que diu que ell ja tenia clar què havia de fer quan assumís el vestidor i que de Guardiola n'hi ha un, ens recorda; o Marcelo Bielsa, que li va recomanar no perdre's en l'exposició mediàtica i centrar-se en la feina.

Les seves rodes de premsa, avui, s'han convertit en una citació per a molts ciutadans, aficionats o no al futbol. Ell ha aconseguit mantenir la independència dels interessos que sovint arrosseguen els grups mediàtics.

La nit que va saltar al camp per primer cop com a entrenador del primer equip va repetir tres vegades la seva promesa als socis: «Persistirem, persistirem, persistirem.» Havia demostrat en la seva pròpia pell que ho podia fer. Era la primavera del 2008, havia nascut la seva tercera criatura, la Valentina, un nom que feia justícia al coratge que havia d'afrontar tota la família a partir d'aleshores i que els manté units, emocionats i tensionats.

Pep Guardiola ha complert amb escriure la seva promesa, però no només, aquest objectiu, la persistència, l'ha sabut contagiar a tota una generació que en altres àmbits treballa per tirar endavant.

Com diu Leo Messi, a *Paraula de vestidor*: «Ens ha contagiats les ganes i l'entusiasme que demostra en cada una de les seves actuacions i això ens ha fet forts.» O, com resumeix Andrés Iniesta: «Transmet

coneixements, passió i sentiments; és a dir, tot.» Escoltar-lo, dia darrere dia, amb aquest convenciment, amb aquesta dedicació i abnegació té —n'estic segura— un efecte contagi, i espero que es mantingui, perquè ara més que mai aquest país necessita, de nosaltres, persistència, abnegació i sacrifici.

Escriu l'admirat periodista Ramon Besa que «la grandesa de Guardiola és haver aconseguit que l'afició no visqui pendent dels títols que es poden perdre o que es poden guanyar, sinó de sentir-se orgullosa de pertànyer a un equip que juga d'una manera tan particular, tan noble, tan bonica. Un tresor per a un poble, el català, que sempre ha trobat fórmules mixtes en l'esport, la política i l'economia per combatre el corró imperiaalista.»

Aquesta és la clau de l'empatia que ha generat el Pep amb el país, que ningú no ho oblidí: com es fan les coses és tan important com el que s'aconsegueix. Però aquesta responsabilitat li pesa, perquè, en paraules de David Trueba —que avui hauria volgut acompanyar-nos aquí, segur, i que no vull deixar de citar-lo—, «el Pep no vol ser res més que un bon entrenador de futbol». La resta, el bo i el dolent, li ho tira al damunt una societat mancada de models. Potser una societat farta de tramposos, d'avantatgistes, de poca-vergonyes, de gent que imposa valors d'egoisme, d'oportunisme, d'egolatria, des de la tribuna privilegiada de la televisió, els mitjans o els negocis i la política. Ell pertany a aquesta societat i la dignifica d'una manera simple: mirant de fer bé la seva feina, ajudant a fer prosperar el sentit comú des de la seva finestra d'exposició pública, amb la mateixa callada dignitat amb la qual un bon paleta, sense que ningú et miri ni aplaudeixi, posa un maó sobre el ciment.

Aquestes dues cites, d'en Ramon Besa i d'en David Trueba, em semblen encertades per encaixar aquesta medalla aquesta nit i per entendre allò que significa el Pep avui a la societat que el gaudeix. En moments de desànim, de desorientació, de desencís, d'errors amb conseqüències sobre la vida quotidiana de totes les persones que ens envolten, la feina callada, persistent, d'un equip de gent confiada en el present i en el futur, dirigits per un esperit noble, ens han d'ajudar, segur. L'esperit noble, l'alquimista, és Pep Guardiola.

Gràcies al Parlament de Catalunya per l'honor de permetre'm fer de portaveu dels qui estimen i coneixen aquest home, que és, per a mi, un exemple de coratge, d'energia, de lluita permanent per les idees i de suport en moments de fragilitat.

Que la vida et regali un camí ben llarg, noi. Que el poble de Catalunya et pugui continuar gaudint amb el cor i amb el cap. Tu i jo ja ens trobarem algun dia, fent una truita a casa d'algun amic, perquè en això també hem tingut sort: tenim amics que ens han ensenyat a distingir el que és imprescindible del que no ho és. La resta, soroll o música. Si pot ser música, millor, eh?, i si la música et fa quedar aquí, millor per a tots nosaltres; però, si te'n vas, que t'acaronin els estels, company.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presentadora (veu en off)

I el cineasta David Trueba, tot i no poder acompanyar-nos per motius professionals, ha volgut ser present a l'acte amb les paraules que llegirem a continuació.

«Tengo que agradecer al Parlament de Catalunya que me preste un hueco para colarme en este homenaje a Pep. Es una lástima que no pueda estar ahí, con vosotros, porque son pocas las oportunidades que uno tiene de decir en voz alta a alguien al que quiere lo mucho que le quiere. Creo, además, que la rareza de la presencia de un madrileño en este homenaje del Parlament de Catalunya a Pep ofrece bastantes claves sobre el personaje.

»La esencia de Pep consistió en ser un futbolista que no se encerró en la burbuja de su éxito deportivo ni de su relevancia. Siempre dejó colarse en su mundo a personas que le aportaran algo, y no se me ocurre mejor ejemplo de lo que significa la amistad. Es algo que trasciende al oficio, a la familia, a la generación a la que perteneces, a la patria y a los gustos.

»Los amigos son un lujo escaso: ayudan a tapan las goteras cuando el techo se resquebraja. Te recuerdan que no todos tienen tu suerte cuando te premia la suerte. Te obligan a mirar allá hacia donde no habías reparado en mirarte a ti mismo. Comparten sus obsesiones, sus frustraciones, sus sueños contigo. Eso te regala un pedazo de otras personas dentro de ti.

»Sentirse amigo de alguien es compartir su destino como una parte de tu destino propio. Así, Pep ha logrado que muchos que somos escépticos o ajenos al fútbol vivamos la peripecia de este Barcelona suyo como un reto propio. Trata al fútbol con tanta delicadeza y cariño que es imposible no apreciar en ese juego algo más que un negocio, una pasión irracional o una exhibición de destrezas.

»Pero el equipo que mejor gestiona Pep es el que forman sus amigos, fieles, entregados, repartidos por el campo con criterio del jefe táctico; cada uno exigido en sus virtudes pero protegido en sus carencias.

»Viviste olas malas y olas buenas, la música encantadora de la palmada en la espalda y el aplauso a veces desierto de tu lado, pero esos silencios te mostraron a los que viajan contigo de verdad.

»Yo sé que tú sabes que la primera condición indispensable para recibir un homenaje es estar convencido de que no lo mereces. Por eso sé que hoy estás ahí sólo para regalarles a tus padres un pellizco de orgullo.

»Déjame darles las gracias a los tuyos por hacerte ser como eres, especialmente a tu madre por esos ratos en los que te castigó sin balón. Muchos no habríamos tenido la suerte de conocerte y disfrutarte si no hubieras descubierto que en el mundo había otras cosas aparte de darle patadas a una pelota. Y aunque le debes al fútbol y a tus futbolistas estar recibiendo este honor hoy aquí, es precisamente tu juego sin balón lo que te concede ese valor añadido que la gente proyecta sobre ti.

»Como amigo analfabeto futbolístico, yo sólo puedo decirte que en mi casa siempre hay una botella de

cava dispuesta a enfriar por si la necesitas, en el triunfo y en la derrota, en la salud y en la enfermedad.

»Enhorabuena por ser como eres, mérito mucho mayor que cualquier otro. Gracias, y un enorme abrazo a todos.»

(Aplaudiments.)

La presentadora (veu en off)

A continuació, l'artista Nina cantarà el poema «Sols-tici», de Miquel Martí i Pol, musicat per ella mateixa. És acompanyada al piano pel mestre Joan Monné, que n'ha fet, també, l'arranjament musical.

(La cantant Nina interpreta el poema «Solstici», de Miquel Martí i Pol, acompanyada al piano pel mestre Joan Monné. Aplaudiments.)

Senyores i senyors, seguidament la molt honorable senyora Núria de Gispert i Català, presidenta del Parlament de Catalunya, imposa la medalla del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, al senyor Josep Guardiola i Sala.

(Aplaudiments perllongats.)

Té la paraula el senyor Josep Guardiola i Sala.

Josep Guardiola i Sala

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, excel·lentíssim alcalde, president del Barça, diputades i diputats, amigues, amics, pare i mare... La demostració –Mònica, gràcies–, la demostració que aquest país té molt de talent, ho demostres tu –no sé on estàs, vaja, però.

Evarist, amb aquesta veu de tenor del Liceu, ho has clavat. T'agraeixo molt l'esforç que has fet. T'ho vaig demanar personalment i estic molt content que hakis fet aquest esforç, que sé que no t'és fàcil.

Nina, gràcies per cantar aquesta cançó tan maca, d'en Miquel.

Em preguntava, ahir, si això imposava, aquest lloc on tant ens representa, la institució més important d'aquest país, si imposava, i creieu-me que imposa, i molt.

Jo us diré quatre coses: si l'elogi debilita, nois, estic fos; després de tot el que han arribat a dir, estic fumut, però sincerament us parlaré del que sento.

Jo vaig ser escollit –vaig ser escollit. Qualsevol altre podria haver estat escollit per ser l'entrenador del Futbol Club Barcelona, però em van escollir a mi. El mèrit és de les persones que em van escollir. Això, m'ho va dir en David, que, amb veu en off, ha parlat, que és un molt, molt amic meu, que el dia que el president Laporta i la seva gent van creure que jo podia ser entrenador del Barcelona, em va trucar i em va dir: «Creu-me que l'únic mèrit que tens és que has sigut l'escollit.» I vaig pensar que era una molt bona manera d'afrontar la meva professió, la millor manera.

Perquè, després d'això, em diuen: «Sí, bé, però ho has fet molt bé, heu guanyat el que heu guanyat...», tot aquest tipus de coses. Dic: «Sí, sí, no ens podem queixar, que ha anat molt bé, però...» Però sé, al final allò que sé, per poder transmetre això als meus jugadors, els coneixements, al final jo també els he après, tampoc no em pertanyen a mi, pertanyen a tots els entrenadors que jo he tingut; tots, uns més que altres, evidentment, però, tots m'han aportat alguna cosa. De tots els companys amb qui vaig jugar i amb qui vaig ser futbolista, company seu, vaig aprendre'n molt, i també dels jugadors que ara tinc la gran sort de dirigir; de tots ells he après tot això, i, per tant, ni això no em pertoca. Visc la meva professió d'aquesta manera.

Jo només tinc una cosa que m'imputo: estimo el meu ofici, tinc passió pel meu ofici. Creieu-me, l'adoro: l'adorava quan jugava, l'adoro quan l'entreno, l'adoro quan en parlo, l'adoro quan estic amb gent discutint sobre això i allò. Al final, tot es redueix a instants; en cadascuna de les nostres professions, dels nostres oficis, tot acaba en un instant. En les nostres feines sempre hi ha un moment, un moment que ens fa joia, que en gaudim, i el vull compartir amb vosaltres.

M'agradaria que la gent ho sabés: abans de cada partit que juguem, un dia abans o dos dies abans, me'n vaig al soterrani de Can Barça –al soterrani. Allà no hi ha llum exterior. Hi ha un petit despatxet, que m'he arranjat –hi he posat una catifa, un llum que està força bé–, i allà em tanco. M'hi tanco durant una hora i mitja o dues hores. Allà hi vaig amb dos o tres DVD, que el Carles, el Dome i el Jordi, que són la gent que em donen un cop de mà, com tants altres en aquesta aventura, em donen; uns DVD sobre l'equip que hem de jugar d'aquí a un o dos dies. M'assec, agafo folis, un bolígraf i poso el DVD. I començo a veure el contrari amb qui jugarem d'aquí a un o dos dies. I començo a apuntar: «Cony!, l'extrem dret..., el central dretà juga millor que l'esquerrà; l'extrem dret és més ràpid que l'esquerrà; aquells juguen tot pilotes llargues, aquells juguen així o aixà; aquells pugen la muntanya per aquest cantó, la baixen per l'altre...» I vaig apuntant tot el que se m'acut de les coses bones que fan els contraris.

Mentre ho apunto també apunto les debilitats dels contraris, i penso: «Home, doncs, a aquests els podem fer mal per aquí, si aquest paio juga aquí, si el Messi juga per aquí i aquell juga per allà, probablement ho trobarem.» Però arriba un moment –acollonant, diria– fantàstic, el que dóna sentit a la meva professió. Creieu-me que sóc entrenador per aquest instant –per aquest instant. Tota la resta és un afegit que un, evidentment, ho ha de portar. M'imagino que el president de la Generalitat hi ha moments de joia que li agraden i altres moments que ha de fer el protocol, segur. Doncs, hi ha aquest moment –aquest moment– que és el màxim de joia, quan te n'adones –a vegades dura un minut vint, a vegades dura un minut trenta, a vegades dura un minut, a vegades he de veure dos partits d'aquell mateix contrari–, però arriba un moment que dic: «Ja ho tenim, demà guanyem.» No saps per què, hi ha una imatge, unes coses que has vist que et fan adonar que demà guanyarem.

D'això, no us penseu que jo sóc qui en té la fórmula màgica, no, perquè sempre ho he pensat i hi ha dies que hem perdut; per tant, s'enfonsaria tota aquesta teoria. Però us ho dic per la passió que sento per al meu ofici. M'imagino que és la mateixa que tenen vostès en les seves professions i tota la gent –metgesses, forners, doctors, professors d'escola, paletes, com n'era el meu pare–, qualsevol persona de fora, hi ha aquest moment en el seu ofici, i jo reivindico l'amor d'aquest ofici. Jo estimo la meua feina per aquest instant, perquè arriba aquell moment. I, aleshores, ja me n'encarrego, jo, de transmetre-ho als meus païos, i els dic: «Nanos: ho hem de fer així.» I a vegades surt o no surt, però aquell moment –aquell moment– és el que dóna sentit a la meua professió.

Em direu: «És suficient?, és poc?, és molt?» És el meu. És el que em pertoca. És d'aquesta passió que no sé d'on l'he tret, perquè el meu pare el més rodó que havia vist em sembla que era una rentadora. El meu avi, per part de pare, no el vaig conèixer, perquè va morir abans de néixer jo, i, per part de mare, ja tenia prou feina, a la postguerra, a amagar-se perquè no l'agafessin. Per tant, no tinc una herència familiar que em poguessin portar aquests gens. No sé d'on he vingut, però tinc aquesta passió. I la tinc ara com la tenia quan era petit, que me la va portar el poble. Aquest instant màgic, aquesta història que et surt de dins, és el que dóna sentit a la meua professió; tota la resta, no n'hi ha. I, d'on ho he tret?, tot això d'on ha vingut? Ja us ho he dit: «No ho sé, però m'ha ajudat moltíssim.»

I aquí m'agradaria fer una petita reivindicació a la meravella que és l'esport –ja no el futbol, l'esport. A mi els meus pares m'han educat força bé, diria que molt bé. L'escola m'ha ajudat, per descomptat; però el que m'ha educat, el microclima –el microclima. El micro-sistema que és un equip de futbol, un equip de gent que estan junts, allà m'han donat tot això, el que jo ara –a mi– sóc com a persona, a mi m'ho ha format, m'ho ha donat el fet d'haver fet esport.

Allà he après què significa guanyar i a celebrar-ho amb moltíssima moderació. M'ha ensenyat què és perdre, i que fa mal de veritat. Però aquest perdre és el que t'ensenyava a aixecar-te i a valorar com costa després guanyar. He après que un entrenador decideixi que avui jo no jugo, perquè ell –ho he après– pensa per tots, i jo només pensava per mi. He après que un company és millor que jo i que es mereix jugar. He après que els retrets i les excuses no serveixen absolutament per a res. Que quan perds és responsabilitat teva. Que quan les coses no van és responsabilitat teva. L'esport, de ben petit, amb el Barça, que ha sigut l'essència on més temps he estat, és tot el que m'ha donat, i m'ha format com a persona i com el que sóc avui.

Del Barça, en podríem parlar molta estona, però en faré una referència petitíssima, perquè cada dia en parlo, cada tres dies en rodes de premsa he de parlar del Barça. Avui només vull esmentar en Valero Rivera, meravellós entrenador d'handbol, que un dia, per l'estadi, em va dir: «El Barça ens fa bo a tots.» I dic: «Vols dir?» Diu: «No en tinguis cap dubte. Viu la teua professió i dóna gràcies a aquesta institució, i mai no

visquis demanant alguna cosa d'aquesta institució. No ho oblidis mai: el Barça ens fa bo a tots.» És una altra cosa que m'ha acompanyat i que cada dia que sóc allà, amb els meus jugadors, amb tota la gent que hi som, sempre reivindico el fet de com n'arribem a ser de privilegiats.

Acabo. Com va dir la Mònica, amb vint-i-tres anys em van fer *Un tomb per la vida*, i amb quaranta anys em donen la medalla d'or de la institució més important d'aquest país. Em sembla que és una mica precoç tot això, molt. Però sapiguen que, en part, estic aquí evidentment perquè ha anat tot molt bé; hem guanyat molt darrerament, i això ajuda al fet que em puguin donar aquesta medalla. Però, creieu-me, si no haguéssim guanyat tant estaria igual d'orgullós per com la nostra gent –els que som allà i jo mateix– ens hem esforçat perquè les coses funcionessin i que la gent estigués orgullosa de tots nosaltres.

Permeteu-me només una cosa, jo no vull ser exemple de res. Jo vaig néixer en un poble molt, molt petit, a prop de la capital de la comarca del Bages, que com sabeu es diu Santpedor, el poble, i la capital, Manresa. Jo no vull ser exemple de res. Jo només vull fer l'ofici –el meu ofici que tant estimo– el millor possible. Procuro que la gent, en tot allò que faig, em pugui veure amb aquesta passió, que, a vegades, poden veure-la en la meua mirada, en el meu to de veu, en la meua gesticulació de braços; només espero que la gent pugui veure aquesta passió –donar-los-la, a la gent del meu voltant, poder-los-la donar– o que puguin sentir això que jo sento.

Jo només sóc, i intento ser-ho, un bon amic dels meus amics, que segurament quan deixi aquesta obsessió de feina probablement retrobaré –a molts que he perdut per aquesta obsessió malaltissa per la feina–; només procuro ser un bon fill dels meus pares, i sobretot –sobretot– procuro ser un bon company de la meua companya, i que junts puguem gaudir d'aquest meravellós espectacle que és veure créixer la Maria, el Màrius i la Valentina, amb l'objectiu de no empenyar-los gaire, que puguin caure tantes vegades com vulguin, perquè sabran ells el que més puguin saber: que els seus pares són allí per ajudar-los.

Molt honorable presidenta del Parlament, és un honor immens poder rebre aquesta medalla. De part de la meua família, i de part meua, no sé quan li podrem tornar tanta gratitud; només espero comportar-me de la millor manera que sé. I no oblideu mai que, si ens aixequem ben d'hora, però, ben d'hora –ben d'hora, ben d'hora–, i no hi ha retrets ni excuses i ens posem a pensar, som un país imparabile. Creieu-me que som un país imparabile –creieu-me que som imparables.

Moltes gràcies, i visca Catalunya!

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta (Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president de la Generalitat, president Rigol, president Benach, president Montilla, president Maragall, alcalde de Barcelona, diputats i diputades del Parlament, digníssimes autoritats, senyo-

res i senyors, amigues i amics, permeteu-me que faci un esment, no solament a les persones que avui ens acompanyen en aquest auditori, sinó també a les que segueixen l'acte des d'altres dependències d'aquest Palau o des de casa seva; però, singularment, permeteu-me que saludi, d'una manera afectuosa, a Josep Guardiola –que ja ho hem fet en diferents ocasions– i a la seva família, molt especialment als seus pares, Dolors i Valentí –Dolors, sort que has pogut ser aquí i et desitjo una prompta recuperació–; a la seva esposa, la Cris; a les seves filles, Maria i Valentina, i al seu fill, Màrius, i també als seus germans i germanes, a la Fran, a l'Olga i al Pere.

Fa uns dies, en aquest mateix auditori, acomiadàvem el president Barrera, després d'una llarga trajectòria cívica i política de lluita per la justícia, per la democràcia i per les llibertats nacionals de Catalunya. En la persona tan destacable del president Barrera, aprofitàvem per homenatjar tots aquells homes i dones, més o menys coneguts, que ens han ajudat a transitar pel complicat segle xx, i que ens han permès arribar a ser on som, malgrat totes les inclemències i tots els paranyos que hem hagut de sofrir al llarg del nostre caminar col·lectiu.

Ara i aquí, en l'acte que ens aplega, fem un altre acte d'afirmació nacional, amb motiu de la Diada, a la qual hem volgut vincular el lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, distinció honorífica atorgada des de l'any 2000 a personalitats del país i a visitants il·lustres que es consideren creditors d'un reconeixement excepcional –després, Pep, direm les raons per les quals te l'hem concedida a tu; com deia la Mònica, no és per una llarga trajectòria professional, perquè ets molt jove, però hi ha altres raons que avui, en aquest moment, en el nostre país, són necessàries de fer veure i de visualitzar en persones com tu.

Avui és un dia alegre, celebrem un acte lluminós. Ho fem, però, des de la consciència que Catalunya no va prou bé i que moltes persones i famílies catalanes travessen una situació molt complicada. Ens trobem en uns moments que ens obliguen a no abaixar la guàrdia, ni l'exigència, per poder superar la crisi política i social. Ens trobem en uns moments en els quals, més que mai, hem de ser ben conscients que som un poble que vol i que sap progressar, construir i innovar. Hem de ser ben conscients que som una nació que, malgrat les incerteses i les dificultats, sempre acaba avançant, que no té cap marge per a la renúncia. Certament, la nostra història és plena de moments de crisi, de caiguda i, fins i tot, de capitulacions. Hem estat perseguits i enfrontats a molts reptes polítics, econòmics, d'identitat, de llengua i de valors col·lectius, d'intents de trencar la nostra convivència i la nostra cohesió social.

El Palau del Parlament és reflex d'aquesta història de superació: el que va ser una ciutadella, construïda per Felip V com a instrument de repressió contra els catalans i que ha funcionat com a caserna i museu, a més d'haver estat projectada com a palau reial, ha estat seu del Parlament de Catalunya en l'etapa breu de la Segona República i del 1980 ençà, i, per això, seu de la representació democràtica del poble català; un poble que és sofert i lúcid, però que no pot tolerar atacs a la

seva cohesió interna i a la convivència ciutadana en la qual vol i sap viure, ni veure violentades qüestions que afecten la seva fibra íntima, com és el cas de la llengua pròpia. Ningú no pot fer trontollar el sistema d'immersió lingüística a les escoles, que és un model cívic i pedagògic d'èxit, perquè ha permès integrar harmònicament a tots els alumnes i no pas segregat-los.

El nostre poble, al llarg de la seva història mil·lenària, no ho ha tingut gens fàcil a l'hora de viure la seva identitat nacional i de fer-la respectar. Hem tingut una història difícil, però som al segle XXI i som aquí. I podem dir que mai res ni ningú no han apagat ni la flama de la catalanitat ni la voluntat de ser un poble lliure i una nació plena. Malgrat les dificultats, hi som, amb obstinació i amb perseverança. I, quan s'analitza la nostra història, la llunyana i la recent, hem d'arribar a la conclusió que alguna cosa ha de tenir Catalunya que li hagi permès superar tants moments difícils; ho devem portar en el nostre ADN col·lectiu. En tot cas, aquest és el sentit que té, any rere any, la celebració de l'Onze de Setembre, que té regust de desfeta, però que, sobretot, té el dolç i exigent missatge de la recuperació, de la voluntat de reincorporar-se, de no deixar-se morir, de no defallir, i amb un últim objectiu: que es puguin aplicar a Catalunya els versos del poeta, quan declarava, d'una manera clara i solemne: «No vull encomanar recels. Només proclamo la certesa d'un camí i una, ja, insubornable voluntat de caminar.»

El cantautor Raimon es definia com «un animal d'esperances i de memòria». També ens podríem definir així, com a poble: «Som una comunitat de persones fetes d'esperances i de memòria; tant les esperances com la memòria ens justifiquen, donen sentit a la nostra existència personal i col·lectiva, ens permeten viure la plenitud del present, aquest "espai d'història concreta que ens pertoca", on conflueixen passat i futur, amb les corresponents tensions.»

I és que, a força de referents de passat i de nous horitzons i de persones i projectes que ens hi menin, les persones anem avançant individualment en la mesura que s'avança nacionalment.

La situació que vivim actualment a Catalunya, complicada i exigent, fa que hàgim de tenir ben identificats i presents tant els referents com els horitzons, per no errar el camí. Per tirar endavant, ens calen l'excel·lència, el compromís i el seny dels quals han fet gala tantes persones que han habitat aquest país i que hem conegut i que enyorem; però també les que, a la Catalunya del 2011, aporten al nostre present detalls gloriosos, plens de talent i de creativitat, d'empenta i de força.

Avui, amb motiu dels actes relacionats amb la Diada de l'Onze de Setembre, de 2011, el Parlament de Catalunya ha acordat atorgar la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, al senyor Josep Guardiola i Sala. Els seus mèrits són inqüestionables, i en la presentació de l'acte hi ha hagut una referència expressa quan s'ha llegit bona part de l'acord de la Mesa del Parlament de concessió de la medalla; també s'hi han referit els glossadors; el mateix Pep Guardiola, amb el seu discurs, ens ho ha corroborat, i en les tres glosses han sortit conceptes com: passió, coratge, il·lusió, esforç, talent, autoexigència.

Per regla general, Pep, aquesta distinció s'ha atorgat a personalitats que ja tenien una certa edat i que s'havien distingit per una llarga trajectòria de compromís en l'àmbit dels drets civils, o en l'àmbit de la cultura i de les arts, o bé polítics, historiadors i activistes a favor de la pau en les darreries de la seva vida. Avui, no ha estat així. Avui hem volgut guardonar i distingir una persona més jove; una persona, com tu, que ha demostrat, dia a dia, la implicació en un projecte, el seu compromís i la seva autoexigència.

En la seva vida i en la seva carrera, hi ha hagut moments en els quals va saber afrontar els reptes. Ell va ser una aposta de risc en un moment de crisi, i se la va jugar. El seu entusiasme, la seva il·lusió i la seva dedicació han fet que el Parlament hi pensés.

Els polítics parlem sovint de valors i diem que els hem de recuperar, especialment en moments de crisi. Uns valors sòlids, consistents, transmesos i viscuts en el si de la família –com els que, de ben segur, els teus pares, Pep, la Dolors i en Valentí, t'han transmès, i que en Pep, tu, amb la teva dona, amb la Cris, transmetes a les teves dues filles i al teu fill–; uns valors sòlids, consistents, transmesos i viscuts a la família, a l'escola, rebuts dels bons mestres –com ho ha estat, per a tu, l'Evarist Murtra–; valors com el treball en equip, la iniciativa, l'autoexigència, la cultura de l'esforç, la capacitat de generar confiança, l'optimisme, la generositat, la discreció i la coherència vital.

Si volem que Catalunya vagi endavant, necessitem idees, valors i actituds; necessitem persones que, amb la seva trajectòria personal, puguin donar exemple i transmetin a tothom, i especialment als joves, passió, exigència i compromís.

Necessitem, tots junts, alçar la mirada a aquells reptes de present i de futur als quals s'enfronta la societat catalana i sobre els quals hem de treballar des d'aquest Parlament, impulsant el talent, treballant amb fidelitat a Catalunya, amb patriotisme, construint un futur esperançador, recuperant la il·lusió i la confiança en el país.

Això comporta que totes les generacions hi concorrin solidàriament; hi està en joc la viabilitat i l'èxit de la nova Catalunya que està brostant, per a la qual cal que hi hagi saba renovada que porti bones dosis de vitalitat i de vigoria al nostre projecte nacional. I tornem allà on érem: a proclamar la necessitat de testimonis, com el del president Barrera i tants i tantes altres, que ens han mostrat el camí; però també dels que, com en Josep Guardiola, malgrat la seva joventut, són exemple de ser i de fer en positiu, amb coratge, buscant l'excel·lència gairebé d'una manera obsessiva. Tu mateix ho has dit en les teves paraules: «T'obsessiones amb la teva feina, t'obsessiones amb la manera de fer, t'obsessiones amb l'equip.» I això avui es necessita, i per això és una de les raons, entre moltes, per les quals el Parlament va pensar en tu.

En el terreny de joc, a la sala de premsa o a la vida, sempre cal ressaltar i agrair que s'hi actuï amb honestat, amb seny i amb convicció. L'honestat, el seny i la convicció dels quals ha fet gala en Pep Guardiola, i que transcendeixen el seu club o la disciplina esportiva en la qual ha excel·lit tants anys, com a juga-

dor o com a entrenador, per esdevenir missatges que abasten la població en general. En Pep fa anys que té una actuació pública consistent, diríem que invencible, perquè està feta a base d'esforç, de perseverança, de consagració professional, d'estimació gairebé artesanal a allò que fa; en Josep Guardiola fa anys que ens transmet, nítidament, un missatge solvent, un relat molt convincent, perquè està fet des de la mesura i amb un respecte sagrat a les formes, sense renunciar mai ni a l'autenticitat ni a la passió que sent per uns colors i per un esport.

Per això, i per acabar, vull reiterar la nostra felicitació a en Pep Guardiola, que faig extensiva a la seva família i al seu entorn d'amistats, però també a totes les persones que, des de l'esport professional i amateur, i també des de les altres facetes de l'activitat social a Catalunya, viuen i conreen quotidianament els valors d'excel·lència que, d'una manera tan destacada, encarna en Pep i que l'han fet merescudíssim creditor de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya.

Senyores i senyors, amigues i amics, que tingueu, totes i tots, una bona Diada Nacional. Visca Catalunya!

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Demano al molt honorable president de la Generalitat que ens adreci unes paraules.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya; senyor alcalde de Barcelona; senyores i senyors diputats; presidents Maragall, Montilla, Benach i Rigol; Valentí, Dolors, Cris, Maria, Màrius, Valentina, Francesca, Olga i Pere –no ens n'hem deixat cap–; amigues i amics, què es pot dir més? S'ha dit pràcticament tot. Han sigut paraules sortides del cor –totes–, paraules molt boniques, i jo ara el que simplement m'agradaria afegir-hi, després de tot el que s'ha dit, és, com a president del país, simplement, donar-te les gràcies.

Saps que una medalla, al final, té un valor material modest –però això no t'importa–, i, en canvi, el que té és un valor simbòlic molt gran. I rebre la medalla d'or del Parlament de Catalunya és, precisament, un reconeixement que et fa aquesta institució del país que ens representa una mica a tots. I és una manera, si tu ho vols, modesta, però solemne al mateix temps, de donar-te les gràcies per tot el que fas, per tot el que has fet, per tot el que faràs, però no em refereixo sobretot als èxits –que se suposen, que són els èxits esportius, que això és la teva missió principal en aquest moment–, sinó que em refereixo a donar-te les gràcies per ser com ets. I crec que avui n'has fet una demostració.

Ja sé que aquesta medalla i aquest reconeixement tenen alguna cosa a veure amb tots aquests èxits esportius. Això és evident, segur que això hi ajuda. Però estic convençut que quan la Mesa del Parlament vàreu decidir concedir aquest reconeixement, aquesta distinció, vàreu pensar, a més a més d'aquests èxits esportius –d'altra banda, esclatants i aclaparadors–, en la manera com ets tu.

Moltes vegades se sap que la manera de fer és la manera de ser. I quan tu actues d'una manera determinada, la teva, ens demostres com ets. I aquest «com ets» en aquest moment té un valor, i té un valor important. Tu deies que no vols ser exemple, i això és una demostració més del teu caràcter, i, en aquest cas, de la teva humilitat i de la teva modèstia; però, encara que no vulguis ser exemple, ho ets, i la gent t'ho reconeix. I el Parlament de Catalunya també t'ho vol reconèixer.

I el que et demanem no és només que segueixis guanyant –que això també t'ho demanem–, no és només que segueixis excel·lint –que això també t'ho demanem–, et demanem tot això, però, sobretot, et demanem que segueixis sent com ets. I estem segurs d'una cosa: que aquesta demanda segur que no caurà en sac foradat. Aquí tindrem èxit segur, en els partits ja es veurà –sembla que sí, que tot apunta al fet que les coses aniran bé.

Per cert, parlant de l'ambient més directament esportiu, has aconseguit una cosa –tenim aquí el president del Barça i una bona part de la junta– que té un punt, diguem-ne, d'història, a part dels títols, etcètera, i és que, quan fa uns anys anàvem al camp del Barça i en els primers partits de lliga o fins i tot en el Gamper ens ficaven un gol, l'equip contrari, sempre dèiem: «Aquest any no farem re. Aquest any no anirem bé.» I, en canvi, ara, si algun equip ens marca algun gol, tots sabem que el més probable és que l'acabem guanyant. No és segur, perquè, com tu deies, els partits s'han de jugar i s'han de jugar sabent que no hi ha res guanyat abans d'hora. Això, poc o molt –poc o molt–, ho sabem tots; però, d'una forma o d'una altra, hi ha un canvi de mentalitat; hi ha un canvi de mentalitat en aquesta línia de l'orgull propi, de la confiança i de l'autoestima. I això ho ha canviat molta gent, no només tu; però tu hi has contribuït d'una manera importantíssima. I aquest és un mèrit, diguem-ne, de mentalitat, d'atmosfera, de clima, d'ànima, si tu vols, que crec que també forma part d'aquest reconeixement que avui tots plegats et fem.

Deixa'm acabar dient que quan tu explicaves una mica aquell moment sagrat teu, aquell instant d'or, i deies «quan jo baixo» –has dit «al soterrani», si no ho recordo malament– «al soterrani i em tanco en aquella petita habitació, i em passo els DVD, etcètera, i prenc les meves notes...», jo recordava ara una anècdota –que els candidats a la presidència de la Generalitat de l'any passat potser també recordaran– i és que un mitjà de comunicació ens va convocar, en aquell moment, per fer, el dia anterior de les eleccions –per tant, un 27 de novembre de l'any 2010–, ens va convocar al camp del Barça perquè volia fer unes fotografies per a l'endemà, per al dia de les eleccions. Aleshores vàrem baixar també al soterrani –en aquest cas, als vestidors–, i ens pensàvem, innocents de nosaltres, que aniríem al vestidor del Barça, però no ens hi van deixar entrar. Perquè el vestidor del Barça, abans d'un partit, és un *sancta sanctorum*, i allà en Guardiola no hi deixa entrar a ningú. Vaja, a ningú, no ho sé, però nosaltres no hi vàrem entrar. Ens ho varen prohibir, absolutament prohibit. I, aleshores, ens va passar una cosa que és una mica..., una mica fumuda, si voleu, i és que vam haver d'entrar al vestuari de l'equip con-

trari. Però el problema és que l'equip contrari, el 29 de novembre, era el Madrid. (*Veus de fons.*) I és clar que ens vas fer una mala jugada, perquè que els candidats a la presidència de la Generalitat haguéssim de conjurar-nos en el vestuari que ocupava el Reial Madrid no era, diguem-ho així, un bon auguri.

Però, més enllà de l'anècdota, tu deies, quin és l'instant d'or?, quin és el moment aquest que ho justifica tot? Tots aquests instants una mica passatgers, tots aquests problemes a sobre, tota la pressió, tots els embolics, totes les dificultats, etcètera, tot això és el que és. Ja ho sabem; totes les feines, poc o molt, ho comporten, i les que tenen pressió pública encara ho comporten més. Però, quan tu deies «el meu instant d'or és aquell en el qual jo sé que, d'una forma o d'una altra, aquell partit el guanyarem; després passarà el que passarà però jo allà veig clar que podem guanyar», deixa'm-ho transferir una mica al nostre terreny, i jo et diria que, per a una persona que es dedica al servei públic, al servei al país, com és el nostre cas –en el meu cas, des de l'òptica privilegiada, des de la Presidència de Catalunya–, el nostre o el meu –en aquest cas, deixa'm-ho personalitzar, també–, el meu instant d'or, el meu moment més privilegiat, allò que ho justifica tot, és comprovar que aquest país –deixeu-m'ho dir diferent–, que aquest és un país, Catalunya, capaç de parir gent tan sana i tan ferma com tu –aquest és un instant d'or–, com tu i com molta altra gent.

Quan tu veus com aquest país és capaç de parir aquest tipus de gent, aquest tipus de gent que, en diferents disciplines, gent coneguda i gent anònima, però, que en diferents disciplines són capaços de ser un referent, són capaços de ser un exemple, són capaços d'irradiar confiança en els seus cercles més propers, són capaços de generar valors positius, són capaços de fer-se estimar; quan tu veus tot això, i que són capaços, a més a més, de situar el país a dalt de tot, des del punt de vista de qualsevol referent, aleshores dius: «Aquest és el meu instant d'or. Aquest és el meu moment especial.»

Afortunadament, d'aquests moments especials, jo, avui, tinc el privilegi de veure'n molts cada dia –afortunadament. Però avui, n'estic segur, tots plegats tenim també la sort –al costat de la teva família, de tota la teva família– de poder viure un d'aquests instants, d'una persona ferma, d'una persona sana, d'una persona referent, d'una persona, malgrat tu, exemple, d'una persona –Dolors i Valentí– ben parida, d'aquestes que el nostre país és capaç d'engendrar.

Pep, moltes gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presentadora (veu en off)

Per cloure l'acte, el Cor de Cambra del Conservatori del Liceu interpretarà *Els segadors*, l'himne nacional de Catalunya.

(*El públic, dempeus, escolta Els segadors. Forts aplaudiments.*)